

AGRAÏMENT

“L’agraïment és la memòria del cor” Lao Tse

Es tanca el primer trimestre, cent dies d’escola en plena pandèmia. L’estiu queda lluny, tanmateix hi ha sentiments que encara es recorden: incertesa, por, perplexitat, angúnia...

L’estiu va esdevenir el preàmbul de la incertesa: pensar, estructurar, canviar, tornar a pensar, tornar a estructurar, dues i tres vegades... Els equips directius feien i desfeien per tornar a fer i per acostar-se a un horitzó que ningú coneixia del tot.

El dia 14 de setembre va arribar: entrades esgraonades, itineraris marcats, grups bombolla tan reduïts com les filigranes amb els espais donaven de si, repartiment dels mestres per consolidar les tutories, tothom amb mascareta, hidrogel a tota hora, canvis en els esbarjos, dinars a les classes, informar a les famílies del nou curs, establir contacte permanent amb Salut per mantenir l’epidèmia a lloc, confinar grups, organitzar proves PCR...

Pocs dies després de recomençar, vaig sentir veus de les mestres, de les directores, totes coincidien en la satisfacció d’estar a les aules amb els nens i nenes: *Quan estàs a la classe, fas el que has fet sempre, ensenyar i aprendre amb ells, però ara amb la mascareta posada i moltes rentades de mans.*

Els infants de seguida van fer seu el nou curs, aprenien, jugaven, amb la mirada cap endavant. El que no volien era tornar a aprendre només mitjançant la pantalla. L’escola és vida, és mirar-se, és escoltar-se, és sentir-se a prop dels altres. És amb els altres que aprenem. Les mestres i els mestres filaven perquè a les classes es pogués teixir l’aprenentatge. I aquest curs la filatura no tenia protocol, s’havia d’inventar dia a dia: agafar el cotó o la llana, passar-la pel fus perquè en sortís un bon fil i tramar-lo en el teixit. Provar, refer, descobrir els camins d’aprendre. Tothom a l’escola contribuïa a fer que l’ordit estès a punt de teixir.

La crida a fer de mestre ha pres protagonisme en aquests temps incerts. Aquest sentiment prové de no se sap on, però és de ben endins, i surt, treu el cap, i porta a buscar, observar, inventar, provar camins, i més camins, que promoguin l’aprenentatge de totes les criatures. La vocació ha estat una peça clau a l’hora de fer escola sota la pandèmia.

Les mestres i els mestres no han estat sols. L'equip els ha donat suport per sostenir les seves angúnies i les dels infants, per promoure iniciatives, per oferir suport a la mestra del costat, quan defalleix. S'ha fet palès de forma nítida i clara, que l'escola educa amb la conjunció i la xarxa de tots els mestres i les mestres.

Però l'escola conforma una comunitat educativa que va més enllà dels infants i les mestres; tot el personal que hi treballa participa en l'educació dels nens i les nenes. I les famílies, que dibuixen un anell que circumda l'escola, hi han tingut un paper decisiu. S'han hagut de compartir les incerteses i les pors per poder seguir caminant plegats.

Viure en temps de pandèmia, més enllà de sobreviure, requereix la col·laboració de tothom i del reconeixement de la tasca que fan els altres. És un deute moral expressar la vàlua dels mestres per continuar educant, per què ells i elles han tingut el protagonisme en fer de l'escola un recer segur. La gratitud reforça els llaços socials i promou l'autoestima.

Gràcies, mestres, per fer-ho possible.

Tana Serra, mestra jubilada

19 de desembre de 2020